Ve vlaku je zima jako v Plzni na soudním. Kloubnaté paťáty stromů mizí za oknem do věčnosti a hezké průvodčí chybí zub. Pomníčky na hřbitově ve Staňkově plavou v záplavě zlatého listí. Za týden budou dušičky a to se hřbitov rozzáří jak půlnoční Manhattan. V sedadlech za zády posmrkávají dva kluci. Jejich věčné popotahování mi leze na nervy, stejně jako ty intelektuální kecy. Ke všemu se oslovují jmény Hup a Hop, jako ti opičáci z knížky, co čtu každý večer dcerce."....vysílají pozitivní energii, já ji v sobě akumuluji. No, a potom se stačí jen soustředit na určené místo a přetransportovat ji. Je to něco jako vysokofrekvenční ohřev. Chápeš to Hupe? Jednoduchý jako facka..."Tohle už jsem úplně zmáknul. Teď jsem se pustil do magie. Rozumíš Hupe? Do magie!"To nemusí být vůbec marný, Hope. Večer sednem na koleji, zavoláme si Hitlera nebo Rasputina....nebo si zavoláme dědu a zeptáme se, kde zakopal tu slivovici na naši promoci. To bude žrádlo."Jenom musím nastudovat kontakt. A když to zmáknu do dušiček,jedu do Varů."Co blbneš Hope. Proč do Varů. Vždyť je celá rodina pochovaná v Českým Krumlově."Umrlčí Hůrka. Nic? Černý kočár. Nic? Na dušičky. Pořád nic?"Nekecej, Hope! Ty chceš vážně na Umrlčí Hůrku?"No jasně. Ideální místo na kontakt. Nemyslíš?"Teda parde. Já smekám."

Doma jsem rozbalil mapu "Západočeské lázně". U Varů byla Hůrka jenom jedna. Tenké nitky vrstevnic utkal nějaký pavouk puntičkář do pravidelných kružnic a celé své dílo nakonec ozdobil kótou 365 m.n.m. Prostě bobek. Neříkám, že jsem úplný poseroutka. Táborové hlídky jsem absolvoval se ctí zašitý v kuchyni, stráže na vojně mezi hasícími přístroji s odjištěným samopalem a všechny bobříky odvahy a noční hry v rekordních časech. Ale co jsem vyzvěděl telefonem od Jíti, kamarádky z Varů, bylo i na mé statečné srdce trochu silný kafe.Umrlčí Hůrka bylo návrší jenom kousek od Varů. Z dálky prý vypadá jako hlava špatně zakopaného vojáka wehrmachtu i s přílbou a celá je pokrytá chomáčky trnkových keřů. Mezi hustými remízky prý prochází cesta, která klesá až na hrázku malého rybníčku v údolí a za ním se ztrácí v hustém dubovém lese. Na tom bobku vlastně nebylo nic zajímavého, kromě toho, že to byl bobek popravčí. Chudák vrahounek vycupital po svých na kopec, obdivně zachroptěl ve svěžím větříku, zadováděl si na houpačce a nadšen z celé atrakce byl uložen do kočáru a později na malém hřbitůvku v dubovém lese.A o ten kočár právě šlo. Z nějakého prapodivného důvodu nezmizel v propadlišti dějin, odolal i ostrým řezákům nenažraných červotočů a co víc, ještě absolvoval jednou ročně kondiční jízdu. Jenom mi nějak neštimovalo, proč o půlnoci a proč na dušičky.Seděl jsem zahloubaný nad mapou z různobarevných propletenců. V hlavě řádil rarach neposeda a po bránici běhali mravenci. Jó, tohle příjemně nepříjemný svědění dobře znám. Zaprásknutý v nějaké podělané stěně kvalifikace III., kde nějaký chytrák opomněl připsat perných deset "šestkových" metrů. Pod prdelí vám končí špice smrků, nad hlavou volá nebe, vibrující koleno zatlouká morální skobu a někde vysoko jediný, ale naprosto nedostupný chyt. A tehdy se dostavovalo to mravenčení. Svědivé, šimravé, krásné. Konečně, i tohle může být forma určitého sebeuspokojení. Adrenalinový životabudič, slivovice nalačno, skok z konstrukce Žďákovského mostu. Alespoň si dokážu, že nejsem žádnej sráč. I malý cíl je cíl. A duchové nejsou a nejsou a nejsou a.....Na Umrlčí Hůrce jsem byl úplně sám. Opičáky Hupa a Hopa jsem nenašel ani v poslední hospodě, ani v závětří žádného trnkového remízku. Možná nestačili nastudovat kontakt, nebo už našli dědečkovu slivovici.

Brouzdal jsem kanadama v kartáči vysušené trávy, strkal do pusy trpké, švěstkově modré bobule a přesvědčoval se stále a stále, že jsou hnusný. Dvě koleje se jasně rýsovaly v šumící, větrem polámané trávě. V údolíčku odbočovaly na hráz vypuštěného plivátka. Řetízky stop v obnaženém bahně svědčily o nedávném výlovu. Duby za rybníčkem držely zuby nehty zohýbané smotky zahnědlého listí. Takhle jsem si představoval Skotsko. V nitru se mi přelévaly vlnky pohody a podzimního klidu Kletr s péřákem hřál příjemně do zad, karimatka mě bincala do hlavy a lihák se rachtavě převaloval v lety zdeformovaném ešusu. Bivak jsem našel v trnkovém remízku, snad deset metrů od vyjetých kolejí. Ostrý, podzimní vítr trhaly trnkové píchály na cáry a cárečky, které pronikaly do mého ležení v podobě neškodného vánku. Slunce se skutálelo z oblohy ve své nejčervenější podobě. Na tmavnoucí obloze zazářily první odvážné hvězdy.Zakuklený jak bourec morušový jsem v péřáku vítal stmívání. S ním začaly přilézat i první pochybnosti. Nenápadně mně vklouzly do kebule a tam, uvnitř, zasely první semínka neznámé květiny "co když přece". Na bránici vycupital první mravenec. Dopočítal jsem se k čtyřsetdvacáté ovečce, než jsem konečně usnul.Jen chvilku jsem si myslel, že je to sen. Hrkavé povzdychování, kníkavé vrzání, dunivé zvuky dopadajících kopyt na mrznoucí půdu. Ruka vylétla ze spacáku a podvědomě hledala dálkové ovládání k televizoru. Místo ohlazené desky stolu vjela do jinovatkou orosené trávy. Srdce se rozbušilo v té nejdivočejší frekvenci. Dusot kopyt doplnilo tiché zaržání a svist koženého biče, sledovaný suchým výstřelem. Polohu vleže jsem nahradil polohou vskrče.Kočár, tažený párem černých koní, překonal horizont kopce a rýsoval se zcela jasně na pozadí stříbrné oblohy. Rozeznával jsem i siluetu kočího na kozlíku, s vysokým cylindrem na hlavě i obláčky vydechované páry. Kočár se nezadržitelně blížil k mému ležení. Schoulil jsem se do nepatrné kuličky, kterou by přehlédl i kolem pochodující ježek. Ve slipech mě překvapivě zaskočilo teplo.Kočár dojel až na moji úroveň. Kočí náhle na kozlíku vstal, v záklonu zatáhl za opratě a zakřičel dlouhé "prrrrrrr!" Potom seskočil z kozlíku a vyrazil přímo ke mně. Na nic dalšího jsem nečekal.Vypálil jsem rychleji než galaktický zajíc. Trnkové bariery jsem prorážel silou ustupující německé pancéřové divize. Některé jsem přeskakoval tak nelidskými skoky, že by i Železník s žokejem Váňou zbledli závistí. Těsně přede mnou se konečně zalesklo oko napolovic vypuštěného rybníku. Kočár se řítil neuvěřitelnou rychlostí z kopce."Chce mně odříznout cestu do lesa," napadlo mě ve vyděšeném mozku.Bylo až k neuvěření, že jsem ještě dokázal přidat. Vyřítil jsem se na hráz rybníka snad o tři koňské délky před kočárem. Na konci hráze se náhle rozzářilo světlo. Další muž v cylindru začal pomalu rozpažovat ruce ve snaze mě do nich zachytit. Když jsem uhnul na dřevěný čap rybníku, zaslechl jsem z temného lesa divoký řev."Kurva! Tenhle není náš! Chyťte ho, než nám to tu celé podělá!"Pak už jsem se jen mohutně odrazil a registroval rychle se blížící hladinu mělké vody.

Probudil jsem se v měkké, molitanem vypolstrované rakvi. Hlava se mně kývala v rytmu ujíždějícího kočáru. Kočí práskal nepříčetně bičem nad vlnícími se koňskými zadky. Mezi sloupky kočáru ubíhala černá silueta lesa. Maskáče, vlasy, vousy, já celý byl jeden mazlavý a smradlavý ranec."Asi už hniju," napadlo mě v jediném nepromáčeném mozkovém závitu.Nad střechou kočáru přeběhla první nazelenalá výbojka. Její světlo obnažilo věnce s bílými květy na i uvnitř rozhoupané nástavby. Stuhy poletovaly ve větru podobné napřaženým rukám jezinek. Zase zelenkavé světlo výbojky.Kočár minul první domek s rozzářenými okny. Kočí se na kozlíku vyšponoval a zapřel se do opratí. Vůz hrkavě zastavil. Zadní dveře nástavby řezavě zavrzaly. Duch v cylindru strčil hlavu do kočáru a poměrně mile dovnitř houknul."Tak mladej pane,

padáme z tý truhly, nebo chytneme nějakýho nepříjemnýho bacila."Hekavě jsem nadzdvihl hlavu."Padáme, mladej, padáme," pokračovala hlava. Tentokrát jsem zaznamenal v hlase i náznak bodrosti.

Vypotácel jsem se z vozu jak revmatický lachtan. Duch v cylindru si mě prohlédl od hlavy až k patě. Nakonec se jízlivě uchechtl."Na tom kopci bych vás maximálně pomočil. Takhle jste skončil v bahně. Ale jinak běháte jak srna." Ve tváři se mu odrazilo světlo namodralého neonu z nedaleké budovy. Otočil jsem hlavu k výrazně blikajícímu nápisu. Narůstající optimismus se okamžitě vytratil. Nad vchodem do budovy stálo napsáno nepřirozeným světlem:

VLOŽIT CEDULKU

Ráno mě probudila usměvavá paní s prstýnky trvalé ve vlasech. Smála se od okamžiku, kdy vstoupila do pokoje. Smála se mile a mile teple. Neměla ani rohy, ani ocas, ani kopyto. Položila hrnek s vonící kávou na stůl. Hlas měla stejně medový, jako úsměv, jako oči, jako všechno."Ty vaše pomalovaný montérky se ještě suší a baťoh se spacákem přivezl Koliha hned ráno, když jel s koňma tahat do lesa."Určitě jsem se tvářil jak ten největší pitomec. Ve dveřích se ještě otočila."A máte přijít nahoru k rybníčku. Paní režisérka chce vidět toho moulu, co jí zkazil v noci natáčení."

---

*Trapsavec 2001*